

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ ΚΑΙ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΑ

10 Μάρτη 2010. Ο Λάμπρος Φούντας, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα πέφτει νεκρός από σφαίρες μπάτσου στην Δάφνη κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής ενέργειας της οργάνωσης. Τέσσερα χρόνια μετά η πολιτική πρόταση της δράσης του Λάμπρου Φούντα και του Επαναστατικού Αγώνα όπου δρούσε, είναι ακόμα πιο επίκαιρες, η επιλογή αγώνα και η στρατηγική της δράσης ακόμα πιο επιτακτικές. Τέσσερα χρόνια μετά και οι όροι ζωής εκατομμυρίων ανθρώπων γίνονται όλο και πιο άθλιοι στο όνομα της διάσωσης του οικονομικού και πολιτικού συστήματος το οποίο βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στην κρίση. Πριν τέσσερα χρόνια ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας έδωσε τη ζωή του σε μια πολιτική προσπάθεια να μην γίνει η εξαθλίωση όρος ζωής, να μην θυσιάζονται άνθρωποι για την σωτηρία του συστήματος. Έδωσε τη ζωή του σε μια πολιτική προσπάθεια που τελική επιδίωξή της ήταν να πεταχτεί το πτώμα του καπιταλισμού και μαζί του το κράτος στα σκουπίδια της ιστορίας. Έδωσε τη ζωή του για να ανοίξει ο μόνος δρόμος για το οριστικό ξεπέραςμα των κρίσεων, να ανοίξει ο δρόμος για την κοινωνική απελευθέρωση, για την κοινωνική Επανάσταση. Αυτό είναι το ζητούμενο για το οποίο αξίζει κανείς να αγωνίζεται, ακόμα και να πεθαίνει.

Ο Λάμπρος Φούντας ζει και θα ζει πάντα για όσους η Επανάσταση παραμένει μια ζωντανή προοπτική. Ζει και θα ζει πάντα ως η επαναστατική αυτή μορφή που ενσαρκώνει τα όνειρα των επαναστατών σήμερα σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Ζει και θα ζει ως σύμβολο και φάρος της Επανάστασης.

Ανέκαθεν η εξουσία επένδυε στην καλλιέργεια και την εκμετάλλευση των κατώτερων ενστίκτων στους υπηκόους της για να εξοντώνει τους επαναστάτες και τους πολιτικούς αντιπάλους της. Το ελληνικό κράτος έχει πλούσια παράδοση όσον αφορά αυτό. Οι επικηρύξεις και οι αμοιβές για την εξόντωση των αγωνιστών του ΕΛΑΣ και των ανταρτών του Δημοκρατικού Στρατού ήταν πάγιο φαινόμενο. Ο εμφύλιος πόλεμος στη μάχη της προπαγάνδας του καθεστώτος τότε εναντίον των πολιτικών του εχθρών χαρακτηριζόταν ως «συμμοριτοπόλεμος» και οι αγωνιστές καταδιώκονταν ως «κοινοί ληστές». Και οι αμοιβές για κάθε κομμένο κεφάλι αντάρτη που έφερναν οι Μάυδες και οι κάθε είδους εθνικόφρονες βρισκόταν εκείνη την περίοδο στην ημερήσια διάταξη.

Παρά τις διαφορετικές συνθήκες της σημερινής εποχής, ο τρόμος της σημερινής εξουσίας που γδέρνει τον ελληνικό λαό για να ταΐσει τα κοράκια της υπερεθνικής ελίτ μπροστά στην προοπτική ξεκινήματος ενός νέου αντάρτικου που θα τινάξει στον αέρα τα σχέδιά τους, τους κάνει να καταφεύγουν στην ελεεινή και χυδαία μέθοδο της

επικήρυξης και του κυνηγιού κεφαλών, επιδιώκοντας να ερεθίσουν τα πιο ποταπά ένστικτα των πάσης φύσεως καλοθελητών της εξουσίας.

Είναι κατανοητό ότι οι κατασταλτικοί μηχανισμοί προχωρούν σε τέτοιου είδους κινήσεις καθοριζόμενοι από την ιστορικότητα και την πολιτική πορεία των προσώπων και στην περίπτωση μας είναι ιδιαίτερος καθοριστικός παράγοντας η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης για την συμμετοχή μας στον Επαναστατικό Αγώνα. Το ειδικό πολιτικό βάρος της δράσης, του λόγου του Επαναστατικού Αγώνα, της ανάληψης πολιτικής ευθύνης από εμάς, η πολιτική μας στάση μετά τις συλλήψεις και η στάση μας μέσα στο δικαστήριο όπου υπερασπιστήκαμε το σύνολο των ενεργειών της οργάνωσής μας, καθώς και η πάγια θέση μας ότι ο ένοπλος αγώνας είναι ένας πολύ σημαντικός παράγοντας για την προώθηση της κοινωνικής Επανάστασης ιδιαίτερα μέσα στις συνθήκες που ζούμε σήμερα, είναι παράγοντες που βαρύνουν συνολικά την αγωνία των κρατικών μηχανισμών να βρουν τρόπο να μας συλλάβουν.

Από μόνη της η επικήρυξη και χωρίς κανείς να πει τίποτε περισσότερο, αποκαλύπτει την επίκαιρη διάσταση της ένοπλης δράσης στην σημερινή εποχή που το καπιταλιστικό σύστημα έχει εισέλθει στην πιο βαθιά και μακροχρόνια κρίση της ιστορίας του, έχει απαξιωθεί στις συνειδήσεις των ανθρώπων και η ευαίσθητη πολιτική σταθερότητα δεν στηρίζεται πλέον στη συναίνεση, αλλά στον εκβιασμό, το φόβο και την ωμή βία. Η ένοπλη δράση γνωρίζουν οι εξουσιαστές ότι έχει τη δύναμη να κλονίσει καθοριστικά τις ευαίσθητες πολιτικές ισορροπίες ωθώντας το καθεστώς πιο βαθιά στην αποσταθεροποίηση.

Η επικήρυξή μας με δυο εκατομμύρια ευρώ εκτός όλων των άλλων, είναι αναμφιβόλως ένα ποσό υπέρογκο για τα οικονομικά δεδομένα της εποχής και της δραματικής κατάστασης των κρατικών ταμείων, που έκανε να ζαλιστούν ακόμα και σκληροί φιλοκαθεστωτικοί μεγαλοδημοσιογράφοι που ρωτούσαν δημοσίως «από πού θα βρεθούν αυτά τα λεφτά». Το γεγονός ότι οι κυβερνώντες κάνουν συνεχείς περικοπές σε έξοδα που αφορούν την ίδια την επιβίωση εκατομμυρίων ανθρώπων, αλλά προκλητικά δηλώνουν πως δυο εκατομμύρια τα δίνουν για ρουφιάνους και κεφαλοκυνηγούς που θα τους βοηθήσουν να μας συλλάβουν, καθιστά αυτήν την επικήρυξη σε οικονομικό αλλά και ηθικό επίπεδο ακόμα περισσότερο σκανδαλώδη.

Δεν είναι η πρώτη φορά που το κράτος μας επικηρύσσει. Το 2007 μετά την επίθεση στην αμερικάνικη πρεσβεία, το ελληνικό κράτος μας είχε επικηρύξει ως Επαναστατικό Αγώνα και όχι ως άτομα φυσικά, αφού δεν είχαμε συλληφθεί, με οκτακόσιες χιλιάδες ευρώ, ενώ το αμερικάνικο με ένα εκατομμύριο δολάρια. Την περίοδο εκείνη τα κρατικά ταμεία δεν ήταν άδεια και παρόλα αυτά το ποσό της επικήρυξης για πληροφορία που θα βοηθούσε στην εξάρθρωση του Επαναστατικού Αγώνα ήταν μικρότερο από αυτό που σήμερα -εν μέσω κλιμάκωσης της κρίσης και πλήρους στεγνώματος των κρατικών ταμείων- μας επικηρύσσουν ως πρόσωπα. Αυτό

δεν είναι παράδοξο αφού αναδεικνύει την αυξανόμενη βαρύτητα της ένοπλης δράσης ή ακόμα και της απειλής αυτής στην τρέχουσα ρευστή περίοδο. Και μάλλον οι επικηρύξεις έρχονται σε μια είδους αναλογία με αυτή την βαρύτητα και με την καθοριστική της δύναμη να κατευθύνει τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις.

Όμως η μέθοδος της επικήρυξης αναδεικνύει ακόμα ένα πράγμα. Ότι δεν υπάρχει κοινωνική συναίνεση στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατία» παρά τις περί του αντιθέτου διακηρύξεις τους, συνθήκη άμεσα συνδεμένη με την ευρύτερη κοινωνική και πολιτική περίοδο όπου η συναίνεση στο οικονομικό και πολιτικό σύστημα παύει να υφίσταται σε πλειοψηφικά πλέον τμήματα της κοινωνίας λόγω της κρίσης και των πολιτικών διαχείρισής της από την πολιτική και οικονομική εξουσία. Πόσοι θεωρούν σήμερα ότι η κοινωνική απειλή προέρχεται από την ένοπλη επαναστατική δράση; Πόσοι είναι αυτοί που πιστεύουν ότι η κοινωνική απειλή είναι ο Μαζιώτης και η Ρούπα; Η πλειοψηφία των ανθρώπων σήμερα έχουν ζήσει στο πετσί τους τι εστί τρομοκρατία του κεφαλαίου και του κράτους και αυτή θεωρούν ως τη μεγαλύτερη απειλή, αυτή είναι γι' αυτούς ο πραγματικός φόβος. Το έλλειμμα αυτό της συναίνεσης στο σύστημα το γνωρίζουν οι κυρίαρχοι γι' αυτό και δεν πιστεύουν ότι μπορούν να βασιστούν στην «κοινωνική υπευθυνότητα» των ρουφιάνων, στην πίστη τους προς το καθεστώς, στην αφοσίωσή τους προς τους οικονομικούς και πολιτικούς άρχοντες και πως ανιδιοτελώς και χωρίς υλικό αντάλλαγμα θα μπορέσουν να βρουν βοήθεια από τα κάτω για τις συλλήψεις μας. Γι' αυτό και καταφεύγουν στο δέλεαρ της κατάδοσης επί αμοιβή, ελπίζοντας πως σε εποχές ακραίας υλικής εξαθλίωσης και φτώχειας λόγω της κρίσης, θα υπάρξουν ίσως κάποιοι που θα πέσουν στο κατώτερο σκαλί της ηθικής αθλιότητας. Γι' αυτούς τους λόγους και ακούστηκαν εντελώς υποκριτικά και φαιδρά ταυτόχρονα τα όσα δήλωσε ο υπουργός Δημόσιας Τάξης και αρχικεφαλοκυνηγός, Δένδιας, στη μάταιη προσπάθειά του να παρουσιάσει την ένοπλη δράση ως απειλή για τους ίδιους τους εργαζόμενους της χώρας!

Η αγωνία της πολιτικής εξουσίας για την ανάπτυξη της ένοπλης δράσης στην ιστορική περίοδο που ζούμε αντικατοπτρίζει και το πακέτο μέτρων που ανακοίνωσε η κυβέρνηση για τους φυλακισμένους ένοπλους αγωνιστές, αλλά και για την αναδιάρθρωση της λειτουργίας της ελληνικής αστυνομίας. Οι νέες ειδικές φυλακές υψίστης ασφαλείας με κυρίαρχο ζητούμενο την απομόνωση των ένοπλων πολιτικών αντιπάλων του καθεστώτος και την απομάκρυνσή τους από τους υπόλοιπους κρατούμενους, έρχονται ως η «φυσική» συνέχεια των «αντιτρομοκρατικών» νόμων που ψηφίστηκαν τα προηγούμενα χρόνια. Όμως η περίοδος που δημιουργείται μια τέτοια φυλακή δείχνει ακριβώς το φόβο των κυρίαρχων μπροστά στο πολιτικό φαινόμενο της ένοπλης δράσης. Για τον ίδιο λόγο σκληραίνουν και το νομικό πλαίσιο αντιμετώπισης των ένοπλων αγωνιστών ανατρέποντας κανονισμούς και ρυθμίσεις για τον χρόνο φυλάκισης, καταργώντας τις άδειες και τις υπό όρους αποφυλακίσεις τους. Πιστεύουμε όμως πως με αυτά τα μέτρα το καθεστώς απευθύνεται σε πολλούς περισσότερους και επιδιώκει να προσβάλει τη βούληση νέων αγωνιστών που βλέπουν ως επιτακτική πολιτική ανάγκη σήμερα την ένοπλη επαναστατική δράση. Και δεν

είναι τυχαίο ότι σε κάθε ευκαιρία και με αφορμή τις επικηρύξεις και τις ανακοινώσεις για τα νέα μέτρα στις φυλακίσεις ένοπλων αγωνιστών, ο Δένδιας αναφέρεται στις «κάποιες χιλιάδες που φλερτάρουν με την τρομοκρατία» και τελευταία πραγματοποιεί εκτεταμένες επιχειρήσεις σε σπίτια αναρχικών με εμφανές ζητούμενο την τρομοκράτηση. Όσον αφορά στην αναδιάρθρωση της αστυνομικής λειτουργίας και αυτή συνιστά ένα λογικό επακόλουθο των κρατικών προσπαθειών για μια αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση της ένοπλης δράσης και, κυρίως, για την πρόληψη ένοπλων ενεργειών. Γι' αυτό και αυτό το ζητούμενο γίνεται πλέον κεντρική στρατηγική της αστυνομίας.

Στις όποιες προσπάθειές τους να απομονώσουν και να καταστείλουν την ένοπλη δράση, στις όποιες προσπάθειές τους να τρομοκρατήσουν ας μην ελπίζουν όμως και πολλά, καθώς οι κοινωνικές εξελίξεις και οι συνθήκες έτσι όπως τις διαμορφώνει το ίδιο το σύστημα, αργά ή γρήγορα θα συμβάλλουν στην δημιουργία ενός διευρυμένου ένοπλου επαναστατικού μετώπου για την απελευθέρωση της κοινωνίας από την σκλαβιά του καπιταλισμού και του κράτους. Θα συμβάλουν ώστε να γίνει πραγματικότητα ο εφιάλτης τους.

Η κοινή συνισταμένη όλων αυτών των ενεργειών από το καθεστώς είναι η δημιουργία ενός νομοθετικού, αστυνομικού, αλλά και πολιτικού κλοιού στους ένοπλους αγωνιστές και κυρίως σε αυτούς που ζουν στην «παρανομία». Σε αυτή την συνισταμένη συμπεριλαμβάνεται και η μακρά τακτική προσπάθεια δημιουργίας ενός καθεστώτος «αυξανόμενης πίεσης» με κάθε διαθέσιμο μέσο, ελπίζοντας ότι θα δημιουργήσει ένα καθεστώς κοινωνικά πιο ευνοϊκό για τις συλλήψεις μας όπως είναι η συνεχής προπαγάνδα που διοχετεύει στα ΜΜΕ, μέσα από την οποία παρουσιαζόμαστε να εμπλεκόμαστε σε μια μακρά σειρά γεγονότων, ενεργειών και πολιτικών δράσεων που δεν έχουμε συμμετάσχει και δεν εμπλεκόμαστε με κανένα τρόπο. Θα ήταν έλλογη και δικαιολογημένη από τη μεριά των κρατικών παραγόντων αυτή η τακτική, αφού κατανοούμε πως η πρεμούρα τους να μας συλλάβουν είναι μεγάλη. Πλέον όμως έχει φύγει από το επίπεδο μιας ψύχραιμης και μελετημένης κίνησης και θα μπορούσαμε να πούμε πως έχει αγγίξει τα όρια της εμμονής και της παράνοιας, αφού πίσω από οποιαδήποτε ένοπλη ενέργεια που συμβαίνει ανά την επικράτεια, πίσω από κάθε συμβάν που ακόμα και ως εικασία μπορεί να έχει πολιτικές διαστάσεις ή προεκτάσεις -π.χ. η υπόθεση με τα όπλα στο αυτοκίνητο στο Φάληρο-, «βλέπου» είτε άμεσα είτε έμμεσα ότι έχουμε κάποια σχέση, έχει σχέση η «ομάδα Μαζιώτη» κλπ. Και σε αυτή την διαδικασία φυσικά, μπαίνουν και τα περισσότερα ΜΜΕ ως φερέφωνα του υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Δεν θα αναφερθούμε φυσικά σε όλη τη σαβούρα των δημοσιογραφικών «πληροφοριών», στις οποίες συμπεριλαμβάνονται μέχρι και σενάρια για τους πιθανούς «συγκατοίκους» μας στην παρανομία. Όσον αφορά το τελευταίο τη μόνη πληροφορία που έχουμε να δημοσιοποιήσουμε είναι ότι έχουμε μερικά σοβαρά κριτήρια για τις πολιτικές μας

σχέσεις που είναι πολιτικά, αλλά κυρίως αξιακά και στα οποία συμπεριλαμβάνεται η στάση των αγωνιστών κατά την κρίσιμη, αλλά και αποκαλυπτική συγχρόνως στιγμή της σύλληψης. Στο ζήτημα όμως που θέλουμε να μείνουμε είναι για την αυθαίρετη εμπλοκή των ονομάτων μας στην οργάνωση ΟΛΑ. Καταλαβαίνουμε πως για τους «θύνοντες» των κατασταλτικών και διωκτικών μηχανισμών η φιλοσοφία της δράσης και η θεωρητική προσέγγιση και ανάλυση μιας οργάνωσης να αποτελούν δύσκολα ζητήματα για να τα αναλύσουν, γι' αυτό και η αιτιολόγηση της «βεβαιότητάς» τους για τον δήθεν πρωταγωνιστικό μας ρόλο στην οργάνωση αυτή τόσο σε επιχειρησιακό επίπεδο όσο και στα κείμενά της, να βασίζεται σε χοντροκομμένες και παντελώς εσφαλμένες προσεγγίσεις. Γι' αυτό και για το «ασφαλές αυτό συμπέρασμα» δηλώνουν κατ' αρχήν πως το στηρίζουν στο γεγονός ότι η συγκεκριμένη οργάνωση χρησιμοποιεί RPG. Όμως ο Επαναστατικός Αγώνας είχε διαφορετικά πολιτικά κριτήρια στον τρόπο δράσης, στον τρόπο και στον τόπο που θα πληττόταν κάθε φορά ο πολιτικά επιλεγμένος στόχος, γεγονός που καθόριζε την επιλογή των μέσων και την επιχειρησιακή μεθοδολογία αποφεύγοντας επιχειρησιακές ακροβασίες. Το δεύτερο είναι οι προκηρύξεις. Δεν περιμέναμε βέβαια, από τους αναλυτές της αντιτρομοκρατικής να μπορούν να διακρίνουν λεπτές ή ακόμα και μεγάλες πολιτικές διαφορές στον λόγο των ένοπλων οργανώσεων -όπως διαφορές ανάμεσα σε μια λενινιστική και μια αναρχική προκήρυξη- και γνωρίζουμε εδώ και χρόνια πως οι αναλύσεις και οι ερμηνείες τους μένουν σε χοντροκομμένες και επιφανειακές αναγνώσεις των προκηρύξεων. Για παράδειγμα, στην συγκεκριμένη περίπτωση είμαστε βέβαιοι πως μια ανάλυση από κάποια οργάνωση πάνω στην οικονομική κρίση, όποια πολιτική προέλευση ή κατεύθυνση κι αν έχει θα πίστευαν ότι έχει γίνει από εμάς. Κι αυτό γιατί ο Επαναστατικός Αγώνας είχε επανειλημμένα αναφερθεί με αναλύσεις στην τρέχουσα κρίση του συστήματος πολύ πριν αυτή εκδηλώσει τη δυναμική της και το κυριότερο, της είχε δώσει στρατηγικό ρόλο στη διαμόρφωση της συνολικής πολιτικής κατεύθυνσης της οργάνωσης. Γι' αυτό το κορυφαίο ζήτημα συνεχίσαμε και μετά τις συλλήψεις μας να γράφουμε και να μιλάμε ως μέλη του Επαναστατικού Αγώνα.

Ελπίζουμε πως δεν θα χρειαστεί να επανέλθουμε σε τέτοιου είδους ζητήματα. Πάντως, για κάθε πιθανή μελλοντική αναφορά των ονομάτων μας σε γεγονότα και σχήματα άσχετα με εμάς, αυτό που θέλουμε ρητώς και κατηγορηματικώς να ξεκαθαρίσουμε είναι πως η ίδια η ιστορία μας είναι τελικά αυτή που ανατρέπει τους όποιους ανυπόστατους ισχυρισμούς του κρατικού μηχανισμού για εμάς και τις πολιτικές επιλογές μας. Γιατί η ιστορία μας είναι το όνομά μας, είμαστε εμείς οι ίδιοι.

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΛΑΜΠΡΟ ΦΟΥΝΤΑ

Πόλα Ρούπα, Νίκος Μαζιώτης